

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ဆုဏ္ဏမုနိ

ရိုးရာဟန်ရဲ့ ဒီဗီဒီ (ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

L လင်း

ကျွန်တော့်အထင်ကတော့ဗျာ ...

လူတစ်ယောက်ဟာ ...

ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ် နားမလည်တာ ..

ပြီးတော့

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှု မရှိတာတွေဟာ

သိပ်ကို ဆိုးရွားတဲ့

အားနည်းချက်တွေပါပဲ။

တိမ်တောက်ဆည်းဆာ

ရိုးရာရဲ့ ငယ်ငယ်တုန်းက စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်ကလေး

မင်းသမီး သိပ်ဖြစ်ချင်တာ။

မင်းသမီးလုပ်ချင်တယ် ... ဓာတ်ပုံအရိုက်ခံချင်တယ်။

မှန်ရှေ့မှာ လည်း ခဏခဏ အမူအရာ လုပ်ကြည့်မိတယ်။

တကယ်တမ်း ... အရွယ်လေးရောက်လာတဲ့ အခါ

ဖြစ်ချင်တာတွေထက် ဖြစ်သင့်တာတွေပဲ

ဦးစားပေးလိုက်ရတယ်လေ ...

ဘဝထဲမှာ အလိုက်သင့် ရှင်သန်စီးမျောရင်းပေါ့။

ရိုးက ဆယ်တန်းကိုလည်း ရိုးရိုးလေးပဲ အောင်ခဲ့တာပါ။

ဒါပေမဲ့ ...

ရင်ထဲ တစ်ထောင့်တစ်နေရာမှာ တော့ ငယ်စဉ်က

စိတ်ကူးလေးက ထောင့်ကပ်ပြီး ချောင်လေးတစ်ချောင်မှာ

ကျန်နေတုန်းပါပဲ။

ဖျောက်ဖျက်ပစ်လို့ မရနိုင်ခဲ့ဘူး။

ရိုးလေ ...

မင်းသမီး မဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။

ဒါပေမဲ့ မျှော်လင့်မထားတဲ့

ကိုယ်ပိုင် ဒီဗွီဒီလေးတစ်ချပ်ထဲမှာ တော့ ...

ခေါင်းဆောင်မင်းသမီးနေရာကနေ

ပါဝင်ခွင့်ရတယ်။

လူတိုင်းလူတိုင်းမှာ လည်း ...

ကိုယ်သတိမထားမိတဲ့ ...

ကိုယ်ပိုင် ဒီဗွီဒီဇာတ်လမ်းလေးတွေတော့

ရှိကြမှာ ပါပဲ ...

ဘာလို့ လဲဆိုတော့ ...

လူရယ်လို့ ဖြစ်လာရင် ...

နောက်ခံသမိုင်းနဲ့ ဇာတ်လမ်းလေးတစ်ပုဒ်စီတော့

ရှိကြစမြဲပင် မဟုတ်လားနော် ...။

ရိုးရာဟန်

ချစ်စဖွယ် ပါးချိုင့်ခွက်ခွက်လေးနှင့် ဆံပင်ရှည် ခပ်ညိုညိုစင်းစင်း ပျော့ပျော့လေးတွေကို ပိုင်ဆိုင်သော အသက်နှစ်ဆယ်ခန့် မိန်းကလေး တစ်ဦးသည် မှန်တင်ခုံရှေ့၌ အလှပြင်နေသည် ။

အရပ်က ငါးပေငါးလက်မခန့်မို့ အရပ်မြင့်သည် ဟု ဆိုနိုင် သည် ။ ကိုယ်လုံးလေးက မပိန်သော မဝသော အနေတော် သွယ်လျလျ ကိုယ်လုံးမျိုးဖြစ်သည် ။

မျက်နှာလေးက သက်မွန်မြင့်နှင့် ဆင်သည် ။ သို့သော် သူမမှာ ပြုံး လိုက်လျှင် ပါးချိုင့်လေး နှစ်ခုက ထင်းခနဲ ပေါ်လာတတ်၏။

"ဒေါ်လေးရယ် ... ရပါပြီ ... တော်ကြာ ရိုးနောက်ကျနေပါ့မယ်"

"တိတ်တိတ်နေစမ်းပါဟယ် ... ပြီးတော့မယ်"

ဒေါ်လေးက သူမရဲ့ ဆံနွယ်ရှည်ရှည်လေးတွေ စိမ်ပြေနပြေ ဖြီးပေး သည် ။

သံလွင်ဆီလည်း လိမ်းပေး၏။

သူမက ဆံပင်ပေါ် ဆီလိမ်းတာ လုံးဝမကြိုက်၊ မျက်နှာပြင်ပါ စေးထ န်းထန်း ဖြစ်သွားသလို ခံစားရသည် ။ ပြီးတော့ စိတ်ရှုပ်စိတ်အိုက်သည်

ရိုးက လိုင်းကားစီးရဦးမှာ ...။

ဒါတွေ ဒေါ်လေးက မသိ။

သူကိုယ်တိုင်လည်း ခုထိ အုန်းဆီရွဲ့လိမ်းတုန်း။ ရိုးကိုလည်း ဆံပင် သန်အောင်ဆိုပြီး ဆီလိမ်းပေးစမြဲ။

ရိုးဆံပင်က ခပ်ထူထူမဟုတ်ဘဲ ဆံမျှင်အလုံးသေးသေးနှင့် ခပ်ပါးပါး ကျောပေါ်ဝဲနေတဲ့ ဆံပင်။

အညာဒေသမှာ ကြီးပြင်းလာခဲ့သော ဒေါ်လေးသည် ခုထိရိုးရိုးသား သားကြီးနှင့် သမားရိုးကျဆန်သည် ။

"ဒေါ်လေးနော် ... ရိုး ကျစ်ဆံမြီး မကျစ်တော့ဘူး"

"ဪ ... အခုခေတ်မှာ ကျစ်ဆံမြီးက စတိုင်လ်နော်"

"ဟင့်အင်း ... ဒေါ်လေးကျစ်တဲ့ ပုံရိုးရိုးကြီးက စတိုင်လ် ဟုတ်မလား ၊ တောကျတာ"

"ဘာတောလဲ၊ ငါတို့ အညာကို အထင်မသေးနဲ့ "

"ဒေါ်လေးကို တောသူလို့ လည်း မပြောရပါဘူးနော်"

"ဟင်း ... ပြောရဲရင် ပြောကြည့်ပါလား၊ ညည်းလေးက ကျုပ်လက် ပေါ်ကြီးလာတာပါ"

မိဘတွေ နိုင်ငံခြားထွက်သွားကတည်းက ရိုးက ဒေါ်လေးငွေစန္ဒာလက်ထဲ ကြီးပြင်းလာတာ။

ဒေါ်လေးရဲ့ ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်မှုဖြင့် လူလားမြောက်လာခဲ့ရသူပါ။

ဒါကို ဘယ်သူက ငြင်းမှာ လဲ။

သို့သော် ရိုးစိတ်က ဒေါ်လေးလို ရှေးရိုးမဆန်ချင်ပါ။ ခေတ်မီမီလှပချင်သည် ။

"အဲဒါ ဘယ်သူက ငြင်းနေလို့ လဲ"

ရိုးရာက နှုတ်ခမ်းလေးဆူပြီး ရေမွှေးပုလင်းကို ကောက်ယူကာ အင်္ကျီရင်ဘတ်မှာ ဆွတ်ဖျန်း လိုက်သည် ။

AROME EUPHORIC ရေမွှေးပါ။

ထိုရနံ့ကို ရိုး စွဲလမ်းနှစ်သက်သည် ။

"ဟဲ့ ... ကျောင်းလေးတစ်ခါသွားမှာ ရေမွှေးက ဆွတ်လှချည်လား ... မင်္ဂလာဆောင်သွားမှာ ကျနေတာပဲ"

ဒေါ်လေးက မင်္ဂလာဆောင်တို့ အလှူတို့ သွားမှ သာ အလှပြင်တာ။

ဒီအတိုင်း အိမ်နေရင်ဆို သနပ်ခါးလူးတာ။ သနပ်ခါးလိမ်း၊ အုန်းဆီ ထည့်ပြီး ခေါင်းဖြီး၊ မျက်ခုံးက သနပ်ခါးတွေ သွားပွတ်တံ ပျော့ပျော့နှင့် ခြစ်ပြီးလျှင် သူ့ရဲ့ အလှပြင်ခန်းက ပြီးဆုံးပြီ။

ရိုးမှန်တင်ခုံက အလှပြင်ပစ္စည်းတွေ ဘယ်တော့မှ စိတ်မဝင်စားပေ။

အမှန်တော့ ဒေါ်လေးစန္ဒာက အသက်လေးဆယ်ကျော် အပျိုကြီးမို့ ချောမောခန့်ညားဆဲပါ။

"ဒေါ်လေးမသိပါဘူး"

ရိုးရာက မောက်စစ်စပေးကိုလည်း ပါးစပ်လေးဟပြီး တစ်ချက်နှစ်ချက် နှိပ်ဖျန်းလိုက်သေး တာမို့ ...။

"ညည်းဥစ္စာကြီးက ပါးစပ်ထဲပူရှိန်းရှိန်းကြီးပါအေ အလကား"

ရိုးရာက ဒေါ်လေးဆံပင်ပြီးပေးတာ ပြီးအောင်စောင့်ပြီးမှ ပီကေရနံ့
မွှေးပျံ့တဲ့ နှုတ်ခမ်းဆိုး ဆေး Lip Gloss အရည်လေးကို စုတ်တံနှင့် ခပ်ဖွ
ဖွ နှုတ်ခမ်းပေါ် ဆွဲလိုက်သည်။ ။

ဒေါ်လေးက ပြောမရသဖြင့် အသာရပ်ကြည့်နေသည်။ ။

"အလှတွေက ပြင်လိုက်တာအေ၊ ကျောင်းသွားမှာ မှ ဟုတ်ရဲ့ လား၊
ငယ်ငယ်တုန်းကလို ကျုပ်မသိအောင် ဓာတ်ပုံသွားခိုးရိုက်မှာ တော့ မဟု
တ်ပါဘူးနော်"

"ဪ ... ဒေါ်လေးလည်း ခက်ပါတယ်"

အရင်တုန်းက မင်းသမီးဖြစ်ချင်စိတ်နှင့် ခဏခဏ ဓာတ်ပုံခိုးရိုက်သ
ည်။ သူမမှာ အိုက်တင် ပေးနေတဲ့ အလှဓာတ်ပုံတွေက အယ်လ်ဘမ်ကြီး
သုံးခုလောက်မှာ အပြည့်။

အခုတော့ အရင်ကလို အရူးအမူးကြီး မဟုတ်တော့။ သူမဝါသနာကို
သိနေသော ဒေါ်လေးကသာ ခုထိမယုံပါ။

မင်းသမီးတွေဘာတွေ မလုပ်ပါနဲ့ အေ၊ အဲဒါခပ်ရှုပ်ရှုပ်တွေပါဟု သာ
ထာဝရ ပယ်ချ ကန့်ကွက်ခဲ့တာပါ။

ဘယ်တုန်းကမှ ဒေါ်လေးက အားမပေး။

ရိုးဆယ်တန်းအောင်ပြီးမှ ရန်ကုန်မှာ ပြောင်းနေတာ။

ကိုးမိုင်ဘက်မှာ လုံးချင်းတိုက်ကလေးနှင့် တူဝရီးနှစ်ယောက်သား
အေးအေးချမ်းချမ်း နေထိုင်ရတဲ့ ဘဝကိုပဲ ဒေါ်လေးက ကျေနပ်နေတာ။

မန္တလေးက ပွဲရုံလုပ်ငန်းကို သူ့ညီမဝမ်းကွဲ အန်တီထားနှင့်အပ်ခဲ့ပြီး
ရိုးကို စိတ်မချလို့ ဆိုပြီး ဒီမှာ လိုက်နေတာ။

သူ့စိတ်ထင် ရိုးတစ်ယောက်တည်း ရန်ကုန်မှာ မင်းသမီးရူးပြီး အခက်အခဲတွေ့နေမှာ စိုးလို့ တဲ့ လေ။

မရယ်ရဘူးလား ...။

ရိုးကဖြင့် ငယ်စဉ်က စိတ်ကူးတွေကို စွန့်လွှတ်လိုက်ပြီ။

ကိုယ့်ဘာသာကျောင်းတက်ပြီး ကွန်ပျူတာဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်ပဲ ဖွင့်ချင်တော့တာ။

ရည်ရွယ်ချက်တွေ ပြောင်းသွားပြီဆိုတာ ဒေါ်လေးကမသိပါ။ အခုလည်း မိန်းထဲမှာ ဒီပလိုမာ သင်တန်းတက်ဖို့ ကျောင်းလခသွားသွင်းမလို့ပါ။

ရိုးက အချိန်အားမထားချင်။

အကျိုးရှိတဲ့ ပညာတစ်ခုသာ သင်နေချင်သည် ။

"သမီးရေ ... ဘတ်စ်ကားပေါ်တက်ရင် ကြည့်တက် စကတ်အကွဲတွေ ဘာတွေ မဝတ်နဲ့ နော်"

"အင်းပါ"

"ဖိနပ်ခွာချွန်ချွန်တွေလည်း သိပ်မစီးနဲ့ "

"အို ... ဒေါ်လေးကလည်း ဒါဆို ရိုးဝယ်ထားတဲ့ ဖိနပ်လေးတွေက ဘယ်နားသွားစီးရမှာ လဲ"

"ကိုယ်ပိုင်ကားနဲ့ မှ စီးစမ်းပါအေ"

"ဒေါ်လေးပဲ ကားရောင်းပစ်ပြီး ပြန်မှ မဝယ်ပေးတာ"

"ဪ ... ကျုပ်ရောင်းတဲ့ ဈေးနဲ့ မှ ပြန်ဝယ်မရတာ"

"ဒေါ်လေးပဲ သိန်းသုံးဆယ်မြတ်ပါပြီဆိုပြီး ဝမ်းသာအားရ ရောင်းတာလေ၊ ပွဲစားတွေက နည်းတယ်တောင်ထင်မှာ "

"အခုတော့ ကျုပ်အပြစ်ပေါ့လေ၊ အဲဒီတုန်းကညည်းပဲ ဆယ်လူလာဖုန်း လိုချင်တယ်ဆိုပြီး"

"အို ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခု စူပါစလွန်းပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်စီးတော့ ပြန်ဝယ်မှ ရမှာ ပေါ့လို့ "

"ကားဒရိုင်ဘာ ရှာရတာလည်း လွယ်တာမဟုတ်"

"ဒီတစ်ခါ ရိုး မောင်းမယ်လေ"

"စဉ်းစားပါဦးမယ်အေ"

"အဲလို စဉ်းစားတာတွေများ လို့ ဒေါ်လေးအပျိုကြီးဖြစ်နေတာပေါ့"

"ဘာပြောတယ် ... ညည်းလေးက"

"ဟား ... ဟား ... အလကားစတာပါ"

ပြောပြောဆိုဆို ရိုးရာက သူ့အဒေါ်ပါးကို ရွတ်ခနဲနမ်းလျက် တာတာဟု နှုတ်ဆက်လိုက် သည် ။

ရိုးရာဟန်ဆိုတဲ့ နာမည်အတိုင်း သူမက ရိုးရာဝတ်စုံလေးတွေ ပြည်တွင်းဖြစ်လေးတွေ နှစ်သက်သည် ။ အခုလည်း ရိုးရာအဆင် ပိုးချည်ထည်ဝတ်စုံလေးနှင့်ပါ။

ချင်းပုတီးတွေ၊ နားစွဲတွေလည်း သဘောကျသည် ။

လည်ပင်းမှာ ချင်းပုတီးလေးဆွဲလျက်သား။

ဆံပင်က ဒေါ်လေးမရမက ကျစ်ပေးလိုက်တဲ့ ကျစ်ဆံမြီးနှင့် ...။

လမ်းထိပ်ထွက် လာပြီး မှတ်တိုင်မှာ စောင့်နေတုန်း ရွှေဧည့်သည် တစ်စီးရောက်လာတာနှင့် အတော်ပင်။

ကံကောင်းထောက်မစွာ မြန်မြန်လှမ်းတက်လိုက်တော့ ခုံနေရာတစ် ခု လွတ်နေသည် ။

ပြတင်းပေါက်ဘက်မှာ ကျောပိုးအိတ်လွယ်လျက်သား ထိုင်နေတဲ့ လူ တစ်ယောက်ရှိသည် ။

ဆံပင်က ကုပ်အထိ ရှည်ကျနေ၏။ ဂျင်းဂျာကင်အပြာနှင့် ...။

ကားပေါ်မှာ သူ့အိမ်သူရာလို ဂျာနယ်ဖတ်နေသည် ။

ရိုးရာက သူ့နံဘေးအသာထိုင်ချတော့ သူတစ်ချက်လှည့်ကြည့်သည် ။

အားပါး ... ကောင်မလေးက ရိုးရိုးလေး ...။

သို့သော် ရေမွှေးနံ့က တော်တော်ဆွဲအားပြင်းသည် ။

ထိုင်နေပုံလေးက ကြော့ကြော့မတ်မတ်။ မျက်နှာလေးက ဘယ်သူမှ ဂရုမစိုက်ဘဲ ခပ်တင်း တင်း။

တိမ်တောက်ကို မျက်လုံးချင်းဆုံမကြည့်ဘဲ ပြတင်းမှန်ကနေ အပြင် ကိုကျော်ကြည့်သည် ။

ဘာလေးမှန်းလည်း မသိပါဘူး။

ကျစ်ဆံမြီး ရှည်ရှည်တုတ်တုတ်လေး တစ်ချောင်းတည်း ကျစ်ချထား လို့ ...။ မျက်ခုံးမွေးလေးတွေက ခပ်ထူထူ။

အေးချမ်းတဲ့ မျက်နှာလေးကို တည်ထားပေမဲ့ ချစ်စရာကောင်းတာ ပျောက်မသွား။

ပါးမို့ဝင်းဝင်းလေးက ထိကိုင်ကြည့်ချင်စရာ။ တိမ်တောက်က ပေါင်
ပေါ်မှာ ဂျာနယ် ဖွင့်လျက်သားနှင့် သူမကို သတိလက်လွတ်ခပ်ကြာကြာ
ကြည့်မိသွားသည်။ ။

သူလည်း မိန်းကလေးတွေကို အလေးအနက်ထား စိတ်ဝင်စားတတ်
သူတော့ မဟုတ်ပါ။

အလကားနေ အခွင့်အရေးယူဖို့ ချောင်းနေတဲ့ အခွင့်အရေးသမားတစ်
ယောက်လည်း မဟုတ်။

တိမ်တောက်က ပျော်ပျော်ပေါ့ပေါ့သမား။

သူ့ရဲ့ တိုက်ပ် Type ကိုက အလေးအနက် စူးစူးရှရှမရှိတာ။

သူ့နှုတ်ခမ်းဟာ သရော်သလို ထွေသလိုလေး အမြဲတမ်း ပြုံးဟဟနှ
င့်ပါ။

မိန်းကလေးတွေကို ကြည့်တဲ့ မျက်လုံးကလည်း အလိုလိုနူးညံ့ချိုမြိန်
နေသည်။ ။

သူ့အကြည့်ကို ကောင်မလေးတွေ ရင်ဖိုသွားဖို့ သူတာဝန်ယူပါသည်
။

နောက်ပိုင်းသာ သူ့ကိုပြန်မကြိုက်ရင် မကြိုက်မှာ ။

လောလောဆယ်အားဖြင့်တော့ တိမ်တောက်သဏ္ဌာန်က ဆွဲဆောင်
မှုအပြည့်ရှိသည်။ ။

ဆံပင်ရှည်ရှည်နှင့် မုတ်ဆိတ်ခပ်ရေးရေး အဝိုင်းလေးပုံသွင်းထားပုံ
ကပင် ယောက်ျားပီသပြီး တစ်မျိုးတစ်ဖုံ စွဲမက်စရာ ကောင်းနေသည် မ
ဟုတ်လား။

သူ့ပါးပေါ်က ပါးသိုင်းမွေးတွေကိုလည်း သူ တန်ဖိုးထားသည်။ ။

ဒါဟာ ယောက်ျားပီသစေတဲ့ ပြကွက်တစ်ခုလို့ သူထင်သည်။ ။

မိန်းကလေးတွေမှာ ပန်းပန်ဖို့ အခွင့်အရေးရှိသလိုမျိုးပေါ့။

ပန်းပန်ထားတဲ့ မိန်းကလေးကိုကြည့်ရတာ မိန်းမဆန်ဆန်လေးလှသလို၊ ပါးသိုင်းမွေး၊ နှုတ်ခမ်းမွေးလေးရေးရေး ထင်တာဟာလည်း ယောက်ျားဆန်ဆန်လေး သပ်ရပ်ခန့်ညားစေတာပဲ မဟုတ်လား။

ဒီကောင်မလေးက အဆန်းပဲ။

သူမကို ဆွဲဆောင်မှုရှိတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်က ဘေးကနေ စေ့စေ့ကြည့်နေတာတောင် တစ်ချက်မှ အကြည့်ချင်းဆုံခွင့်မပေးဘူးဗျာ။

တိမ်တောက် နည်းနည်းတော့ အသည်းယားမိ၏။

သူနှုတ်ဆက်ရင် ကောင်းမလား။

ကောင်မလေး လက်ထဲမှာ ဖိုင်တွဲနှင့် ...။

ကျောင်းသွားဖို့ လားမသိ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကြုံတုန်း ခပ်တည်တည် မိတ်ဆက်ရမလား။

တိမ်တောက် စဉ်းစားနေဆဲမှာ ကောင်မလေးက မမျှော်လင့်ဘဲ ...။

"ရှင်ဖတ်ပြီးရင် အဲဒီဂျာနယ် ခဏပေးကြည့်ပါလား၊ ဒေးဗစ်ဘက်ခမ်းက သူ့မိန်းမကို ဒေါ်လာဘယ်လောက်တန် လည်တုံပေးတာလဲဟင်၊ ကျွန်မလည်း ကြည့်ချင်လို့။"

သူမက လက်ပါလှမ်းရွယ်တာမို့ ...

"ခင်ဗျားနာမည်လေးတော့ ပြောဦးမှ ပေါ့။"

"ဪ ... အရေးထဲမှာ ၊ ရိုး ... ရိုး ... ကျွန်မနာမည်က ရိုးရာဟန်၊
ရိုးလို့ ပဲခေါ်ပေါ့"

"လူနဲ့ အရမ်းလိုက်တဲ့ နာမည်ပဲဗျာ"

"ကဲပါ ... ဂျာနယ်ငှားပါဆိုမှ "

"ရော့ ... ရော့"

တိမ်တောက်က သူ့လက်ထဲမှ အားကစားဂျာနယ်ကို ကောင်မလေး
ထဲ ဖြန့်လျက်သား လှမ်းပေးလိုက်၏။

"ဒေးဗစ်ဘက်ခမ်းက ချောလိုက်တာနော်"

ကောင်မလေးစကားကြောင့် သူ အတော်မနာလိုဖြစ်သွားရသည် ။

မိန်းမတွေများ ချောပေ၊ နာမည်ကြီးပေဆိုရင် ကြိုက်ချင်တာများ ပျာ
ယာခတ်နေပါလား။

"ကျွန်တော့်မျက်စိထဲမှာ တော့ ဗစ်တိုးရီးယားပဲလှတယ်"

"ကျွန်မကတော့ ဘက်ခမ်းပဲ"

အေးလေ ... ဒါလည်း သဘာဝကျတာပဲ၊ ဆန့်ကျင်ဘက်ချင်း သ
ဘောကျတတ်တာပဲ။

"ခင်ဗျား ဘယ်မှာ ဆင်းမှာ လဲ ရိုး"

"ဪ ... ရှင်ကလည်း ဂျာနယ်လေးပါသွားမှာ စိုးလို့ လား၊ ခဏ
လေးကြည့်တာကိုများ ရော့ ... ရော့ ပြန်ယူ တကတည်း ဥစ္စာခြောက်လို
က်တာ"

"မဟုတ်ပါဘူး ... ကျွန်တော်က ဒီတိုင်းခင်လို့ မေးတာပါ"

"လှည်းတန်းမှာ ဆင်းမှာ ၊ အို မဟုတ်ဘူး ၊ မာလာမှာ "

"ကျွန်တော့်နာမည်ကျ ခင်ဗျားက မမေးပါလား"

"ရှင့်ဘာသာ မပြောသေးတာပါ"

"ကျွန်တော်က တိမ်တောက်ဆည်းဆာ"

"ဟင် ... လူနာမည်နဲ့ လည်း မတူဘူး"

"ဗျာ ... လူနာမည်နဲ့ မတူတော့ ဘာနဲ့ တူတာလဲ"

"ဪ ... ကဗျာဆရာလိုလို ပန်းချီဆရာလိုလို ဖြစ်နေတာကို ပြောတာပါ"

"အဲလို လုပ်စမ်းပါဗျာ"

သူက တစ်ချက်ရယ်လိုက်၏။

လူက သဘောကောင်း ဖော်ရွေပြီး ကောင်မလေးတွေဆိုရင် ဘာမဆိုကူညီတတ်မည့် ရုပ်မျိုး ...။

ရိုးက ဘာရယ်မဟုတ် စကားအပြန်အလှန် ပြောဖြစ်သွားတာပါ။ စိတ်ထဲမှာ လည်း ဘာမှ မရှိပါ။

သူက ခင်စရာကောင်းတာလည်း အမှန်။

"ကဲ ... ကိုတိမ်တောက်ရေ၊ ဂျာနယ်ကြည့်ခွင့်ပေးတာ ကျေးဇူးပါပဲ၊ မာလာရောက်တော့မယ်၊ ကျွန်မ တံခါးပေါက်ကို ထွက်နှင့်တော့မယ်"

"ဟုတ်လား ... ကျွန်တော်လည်း ကျောင်းထဲသွားဖို့ ပဲ၊ အတူတူ ဆင်းမှာ ပေါ့၊ ရိုးကိုင်ထားဦး၊ ခင်ဗျားက ပိန်ပိန်လေး၊ လိမ့်ကျဦးမယ်"

"ရိုး မပိန်ပါဘူး၊ အနေတော်ပါပဲ"

"ထားလို့က်ပါတွေ့ ... ဟဲ ... ဟဲ"

ရိုးရာက မထင်မှတ်ဘဲ သူ့ကိုမျက်စောင်းတစ်ချက် ရွယ်၏။ ထိုမျက်စောင်း ချိုချိုလေးက သူ့ရင်ဘတ်ကို လာထိမှန်သည် ။

သုန့်ခိုရိုးရာတို့ ရွှေ့ဧည့်သည် ကားပေါ်က
အတူတူအမြန်ဆင်းလာကြသည်။ ။

ပြီးတော့ ပလက်ဖောင်းပေါ် အတူတူပဲလျှောက်ခဲ့သည်။ မမျှော်လင့်
ပဲ ရိုး အဖော်တွေ့နေတာ။

ဒေါ်လေးသာမြင်ရင်တော့ ရင်ဘတ်ဖိတော့မှာ ပဲ။

ဘယ့်နှယ်ငါ့တူမလေး အိမ်ကထွက်သွားတုန်းက
တစ်ယောက်တည်းပါ။ အခုကျောင်းတောင် မရောက်သေးဘူး၊ အတွဲရ
နေသလားဆိုပြီး ...။

ရိုးရာက သူမအတွေးကို ရယ်ချင်သွားမိ၏။

"ရိုး"

"ကလဲ"

"ခင်ဗျားထူးပုံက ကဗျာလည်း မဆန်ဘူး၊ ဝတ်ထားတော့ ရိုးရိုးလေးနဲ့ ဗျာ"

"ရှင်ကလည်း နော်၊ ဘယ်လိုထူးထူးပေါ့ရှင်"

"အေးဗျာ ... ခင်ဗျား ဘာတက်နေတာလဲ မေးမလို့ "

"စပ်စုလှချည်လား"

"ကျွန်တော်တို့ က သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်သွားပြီလေ"

"ဘယ်တုန်းကလဲ"

"ကားပေါ်မှာ တုန်းက"

"အခု ကားပေါ်က ဆင်း လာပြီပဲ၊ ကိုယ့်လမ်းကိုယ် သွားရမှာ ပေါ့"

"ကျွန်တော်က ကျောင်းထဲဝင်မှာ ၊ ကက်ရှာမှာ ငွေသွင်းမှာ ၊ နှစ်နာရီ ထိုးရင် မိမှာ မဟုတ် တော့ဘူး၊ နို့မို့ဆိုရင် ခင်ဗျားကို လက်ဖက်ရည် သောက်ဖို့ ခေါ်ပါတယ်"

ဪ ... သူ့မှာ အချိန်မရရှာဘူး။

ရိုးသည် သူမကို ဂရုတစိုက်မရှိသော တိမ်တောက်ကို တခြားမိန်းက လေးတွေလို စိတ်မဆိုးဘဲ မျက်နှာတစ်ချက် မပျက်ဘဲ ...

"ရှင်ခေါ်လည်း ကျွန်မ အချိန်မရပါဘူး။ ကျွန်မလည်း ဒီနေ့ကျောင်း လခသွင်းဖို့ ထွက်လာ တာ။ (.....) ဒီပလိုမာတက်ဖို့ လျှောက် ထားတယ်လေ"

"ဟာဗျာ၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ တူနေပြီ"

"ရှင်ရော အဲဒါတက်မလို့ လား"

"ဟုတ်ပါ့ဗျာ"

သူနှင့်ရိုးတို့ ဟာ ရေစက်ရှိတယ် ထင်ပါရဲ့ ။ ကျောင်းထဲက ကက်ရှာ ရှေ့ထိ အတူတူစကား တပြောပြော လျှောက်လာကြသည် ။

သူနေတာက ခုနစ်မိုင်မှာ ။

ဒီနေ့က ဆယ်မိုင်ကို ကိစ္စတစ်ခုနှင့်သွားရင်း ရိုးနှင့် ကားပေါ်မှာ လာ ဆုံတာဆိုပဲ။

ကက်ရှာကိုရောက်တော့ လူများ နေသည် ။

"ရိုး ဒီမှာ နေ"

ဆိုပြီး သူကတိုးဝှေ့ပြီး စာရွက်ယူပေးသည်။ ခုံနံပါတ်တို့ ဘာတို့ ဖြည့်စွက်ပြီး ရှေ့ကိုတိုး၊ ပြန်တင်၊ ဟိုကပေးတဲ့ ချလံစာရွက်စောင့်ယူနှင့် သူနှင့်ကျောင်းလခအတူသွင်းရင်း ရင်းနှီးသွားပါသည်။ ငွေစာရင်းဌာနထဲကထွက်တော့ အဆောက်အဦအပြင်ဘက်မှာ ရောင်းနေသည့် ရှောက်ချိုသီး တုတ်ထိုးသည် ဆီက ကြွပ်ကြွပ်အိတ်တစ်ထုတ်စီနှင့် ဝယ်စားရင်း စကားဆက်ပြောလာသည်။

"ခင်ဗျားမှာ ရည်းစားမရှိဘူးထင်တယ်"

"ရှင် ဘယ်လိုသိတာလဲ"

"ရှိရင် ဒီလောက်လှတဲ့ ချစ်သူကို တစ်ယောက်တည်း စိတ်ချမလားဗျ လိုက်ပို့မှာ ပေါ့"

"မအားလို့ လည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ"

"ဒါဆို ခင်ဗျားမှာ ရှိတယ်ပေါ့"

"ရှင်ကို မပြောပြပါဘူး"

သူမက သိမ်မွေ့စွာ ပြုံးလိုက်၏။ လျှို့ဝှက်သော ထိုအပြုံးလေးက အလွန်ချစ်စရာကောင်းသည်။

ပြောမပြဘူးဆိုတော့လည်း ထပ်မမေးဘူးပေါ့။

အခုလက်ရှိ သူမဘေးမှာ မတ်တတ်ရပ်နေတာက ကိုယ်ပဲလေ မဟုတ်ဘူး လား။

သူမနဲ့ ကိုယ်နဲ့ အဓိပတိလမ်းမှာ အတူလျှောက်ဖူးသွားပြီ။

ဒါဟာ ပုံပြင်လေးလို ပြီးမသွားနိုင်ပါ ရှေ့ဆက်ရန်ရှိသေးသည်။

သူက အချိန်တွေ မကုန်စေချင်။

ဒါပေမဲ့ ယောက်ျားလေးမို့ သူ့ခြေလှမ်းက ကျဲသည် ။

"ရှင်က ပိုမြန်နေပါလား"

"ကျွန်တော်က ယောက်ျားပဲ၊ ယောက်ျားဆိုတာ ရှေ့ကနေ ဦးဆောင်
ရမှာ ပေါ့"

သူက ရွတ်နောက်နောက် လှည့်ဖြေသည် ။

သူက ရိုးထက်ခြေတစ်လှမ်းစာလောက် ရှေ့ကိုရောက်နေသည် ။

မိန်းကလေးတွေရဲ့ ခြေလှမ်းနှေးကွေးကွေးလေးကို စောင့်ဆိုင်းခေါ်
ဖို့ စောင့်ပြီး ဖြည်းဖြည်းလျှောက်ဖို့ သူစိတ်မရှည်လှပါ။

အများကြီး ကြိုးစားလေ့ကျင့်ရဦးမည်။

"ရှေ့သွားနောက်လိုက်ညီအောင် ခင်ဗျားက နောက်ကနေ
ဖဝါးထပ်ပြီး လိုက်ခဲ့ပေါ့"

"အောင်မာ ... စကားပြောတာ ကြောလိုက်တာ၊ ယောက်ျားတွေဟာ
မိန်းမတွေရဲ့ ပံ့ပိုးကူညီမှု အမြဲလိုအပ်တယ်ဆိုတာ မမေ့နဲ့ "

"ရှေးက အဆိုအမိန့်ထင်တယ်"

"ရိုးရဲ့ အဆိုအမိန့်"

"မှန်ကန်မျှတပါတယ်"

"ရှင်စကားပြောရင် ရွတ်နောက်နောက်နဲ့ "

"ဒီလိုပဲ နေတတ်လို့ ပါ ကောင်လေးက သဘောကောင်းပါတယ်"

တိမ်တောက်သည် နှုတ်က အဆက်မပြတ်ပြောရင်း ရယ်ဟဟ လုပ်

ရင်းပဲ ...

ရှေ့မှာ လျှောက်သွားနေတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရဲ့ နောက်ပိုင်းနှင့် ခြေသလုံး ဖြူဖြူဝင်းဝင်းလေးကို သေချာစိုက်ကြည့်နေမိ ၏။

"ရှင် ဘာသွားကြည့်နေတာလဲ"

"ဗျာ"

သူ့မျက်နှာပုံစံ အနည်းငယ်ရှက်အမ်းသွားသည် ။

သူ အသာလေးငမ်းကြောထူတာ ဘေးကရိုးရာက ရိပ်မိသွားတယ် လေ။

"ရှင် ဒီလောက် ကြည့်နေတာ ရှေ့ကကောင်မလေး သိသွားရင်ရော"

"မသိပါဘူး"

"တော်တော် အငမ်းထူတယ်"

"အဲဒီလိုမျိုး ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်က ငမ်းနေရင် ရိုးဘယ်လို နေမလဲ"

"ဘယ်လိုမှ မနေပါဘူး"

"တကယ်လား"

သူမက ခေါင်းညိတ်သဖြင့် ...

"အဲဒါဆိုရင် ကျွန်တော် ငမ်းကြည့်မယ်"

"အောင်မယ် ... သေသွားမှာ ပေါ့"

"ပြန်သွားရင် သူငယ်ချင်းတွေကို ကြွားရမယ်၊ ငါ ရိုးရာဆိုတဲ့ ခေါင်ရ

ည်မလေးနဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်လို့ "

"ဘာ"

"နည်းနည်းတော့ ပိုပြောရမှာ ပေါ့၊ သူလေးနဲ့ အတူတူ လျှောက်သွား
တယ် ဘာညာပေါ့"

"အလိမ်အညာစကားတွေ လျှောက်မပြောပါနဲ့ ရှင်၊ ရှင်ပြောတာလ
ည်း သူတို့ ယုံမှာ မဟုတ် ပါဘူး"

"ယုံအောင် ညာရမှာ ပေါ့ဗျာ၊ ရိုးရာလက်ကလေးကိုကိုင်ပြီး"

"ရှင်နော်"

"ဪ ... ဟိုဟာပါ၊ လမ်းဖြတ်ကူးတယ်လို့ ပြောမလို့ ပါ"

"တော်ပြီ ဘာမှ ပြန်မပြောနဲ့ ... တက္ကစီ"

ကျောင်းထဲက ပြန်ကွေ့ထွက်လာတဲ့ တက္ကစီတစ်စီးကို သူမက တစ်
ဆက်တည်း လှမ်းတား လိုက်ပါသည်။ ။

"ဟာ ... ရိုးရာနေဦးလေ"

"ကိုးမိုင်ကို သွားမယ်"

"ကျွန်တော်က ဒီ ခုနစ်မိုင်တင်၊ ရိုး ကျွန်တော်တို့ အတူတူ စပ်စီးရ
အောင်"

သူသည် မရအရ ရိုးခေါ်လိုက်တဲ့ အငှားကားပေါ် အတူတူ ပြန်လိုက်
ခဲ့လေသည်။ ။

တစ်လမ်းလုံးလည်း ယာဉ်မောင်းဘေးကနေ ရိုးကို လှည့်ကြည့်လှ
ည့်ကြည့်နှင့် စကားတွေ ရေပက်မဝင်အောင် တောက်လျှောက်ပြောလာ
ခဲ့သည်။ ။

ဗရုတ်သုက္ခ လူရှုပ်လေးပုံစံဆိုပေမဲ့ တိမ်တောက်က ခင်စရာကောင်း
ပါသည်။ ။

ထိုနေ့ကစလို့ ရိုးရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ဇာတ်လမ်းလေးတစ်ပိုဒ်က အမှတ်မထ
င် စတင်ခဲ့တာပါ။
